

Rick Reckless

Isteni utazás

Rick Reckless

Isteni utazás

© Rick Reckless © Book Dreams Kiadó

Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Hajdú Nikoletta

Borítóterv: Book Dreams Kiadó

Képek forrása: Shutterstock

Felelős kiadó: Book Dreams Kiadó

Elérhetőségek: +3620/461-0685

info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

ISBN: 9786156155382

Book
dreams

Book Dreams Kiadó
2020

1.

Ádám, a Budapest-Amszterdam között száguldó vonat ablakából meredt kifelé, teljesen elmerülve gondolataiban. Nézte, mégis mintha nem látta volna a számára eddig ismeretlen gyönyörű német, majd holland tájat. Egy egészséges ember biztos boldogan csodálta volna Hollandia szép tulipánmezőit, szélmalmaikat és mesebeli világát. Ádám esetében azonban, a boldogság nem jöhetett szóba.

Agydaganata miatt, néhány hónapja, egy speciális műtéti eljáráson vett részt. Most ennek a kísérletnek az eredményeiről kellett beszámolnia a műtétet végző kutató orvos csoport előtt, Amszterdamban. Utazásának azonban, volt egy másik rejtett célja is, amiről senki sem tudott. Korábban meséltek neki egy emberről, aki szintén ott élt és a világ egyik legerősebb médiuma hírében állt. Úgy tartották, rengeteg mindent tudott a túlvilágról, mivel valódi kapcsolatot is képes létesíteni velük. Őt „Démonúzó” néven emlegették. Ádám azt remélte, hogy talán ő választ tud adni a kérdéseire. Persze tisztában volt vele, hogy ez akár egy átverés is lehet, de úgy vélte, hogy nem veszíthet semmi mást, csak jó pár órát, az amúgy is rövid hátralévő életéből.

Ádám még csak negyvennégy éves volt, de már most meg kellett barátkoznia a halál gondolatával. Tudta, hogy hamarosan el fog távozni az élők soraiból. Valójában a „tudta” szó jelentése, nem volt teljesen helytálló. Ugyanis fogalma sem volt róla, hogyan tudja feldolgozni egy emberi lény a közelgő halált, az elmúlást, a végtelen sötétséget, és a tudata elvesztését. Ezeket elfogadni mindenkinek meg kell tanulni, de ténylegesen átérezni és megérteni kevesen tudják. Ádám sem tudta sokszor, hogy mit is higgyen. Bízni akart benne, hogy nem az agy hozza létre a

tudatot. Hogy annak a szervnek a halálával nem hal meg a lélek, vagy más néven a szellem. Azt is hinni akarta, hogy a túlvilágot és Istent sem az emberek találták ki azért, hogy-könnyebben fel tudják dolgozni az elmúlást. Ebből a szempontból irigyelte az állatokat. Nincsenek magas röptű gondolataik. Nem ébrednek tudatukra, ezért nem is tudják azt elveszíteni.

Ádámnál a halálos betegséget már jó ideje diagnosztizálták. Mikor kiderült, számos dolog megváltozott. Korábban sokkal boldogabban élte az életét. Szerethetett, és viszont szerették. Gyermekei sajnos nem voltak egészségesek, de legalább ott voltak neki, a feleségével együtt. Aztán kezdett minden elromlani...

Ádám fejében mostanában, egyre többet motoszkált valami. Főleg a vég kezdetén. Még valamilyen utolsó nagy dologra vágyott. Egy meghatározó élményre. Úgy érezte, valami még hiányzott az életéből. Mindig jó fiú volt, de egy nagy kalandba szívesen belevágott volna. Korábban azt hitte, hogy lesz még ideje egy örökségre. Sőt remélte, hogy valami történik, és igazából soha nem fog meghalni. Mindig igyekezett elhessegetni a halál gondolatát. Próbált mindent megtenni, hogy ténylegesen boldogan éljen, és ne féljen a kaszástól. De hiányérzete volt. Bízta magát, hogy most kell lépnie, és nagyot alkotnia. Másoknak soha nem vallotta be, magának is alig, hogy szerinte az átlagosnál sokkal jobban rettegett a haláltól. Ennél már csak egy dologtól félt erőteljesebben: a teljes megszűnéstől és az utána következő öntudatlan hánykolódástól a semmiben. Borzongott a gondolattól, hogy azután majd nem fog tudni magáról semmit, és a szeretteit sem láthatja soha többé. Nem értette azokat az embereket, akik természetesnek, és az élet velejárójának fogadták el a halált. Szívesen töltött időt az olyan emberek társaságában. Akkor ugyanis egy másik szemszögből is láthatta, hogy nem kell túlaggódni, csak elfogadni és hagyni megtörténni. Azok az emberek nem is értették igazán, hogy Ádám, miért hadakozik ennyire, hiszen a halált nem lehet elkerülni, ezért kár rajta aggódni. Bárhogy akarja az ember,

úgysem lehet mit tenni. Akkor legalább már ne e körül forogjanak a gondolataik.

Az alvást sem szerette, mert az is az öntudatlanságra, a tudatvesztésre és a halálra emlékeztette. Bízott benne, a vég nem olyan lesz, mintha „lekapcsolnák a villanyt”, és csak az örök sötétség marad. Próbálta hinni, hogy ha valami van a halál után, akkor az, talán tudatos állapot lehet. Persze ez azzal is járhatott volna, hogy bármikor megjelenhetne előtte, egy túlvilági lény. Ezt sem szerette volna feltétlenül. Bár titkon ez még mindig egy jobb lehetőség lehetett volna, hiszen akkor tovább élhetünk a szellemvilágban. Ádám képzelőerejével nem volt gond. Olyannyira elengedte a fantáziáját, hogy ezzel kapcsolatban egy könyvet is írni kezdett. Először csak megkísérelte kiadni magából félelmeit, belsőbb gondolatait és elmélkedéseit. Aztán egyre jobban belemélyedt a témába. Próbálta elképzelni, majd felépíteni, hogyan is nézhet ki a túlvilág, és hogyan működhet. Nagyon sokat kutatott és olvasott a témában. Filmeket nézett. Sokszor azon kapta magát, hogy egészen hihetőnek tartotta a létezését. Aztán mindig „felébredt”. Reálisan belegondolt, és ezek mellé sorakoztatta azokat a tényeket is, amik ellene szóltak. A legnagyobb érv pedig a józan ész volt. Ádám kedvétől és állapotától is függött, hogy mikor melyik teória felé húzott jobban. Sokszor elkalandozott otthoni nyugalomban, és olyankor jó volt elképzelni a másvilágon a folytatást. A rideg orvosi várókban ez nem ment, és újra hitetlenné vált.

Ahogy írta a könyvét tisztában volt vele, hogy valószínűleg a túlvilág nem úgy néz ki és nem úgy működik, mint ahogy ő azt leírja. De nem is ez volt a célja, csak az, hogy az embereknek az olvasás idejére reményt adjon, a lehetséges létezésében. El akarta mondani, hogy nincsenek egyedül a gondolataikkal, mert ő is reménykedik. Nagy megkönnyebbülés volt kiírnia magából a gondolatokat. Amikor alkotott, hasznosnak érezte magát, és tevékenységét.

A Démonúzó gondolataira és nézetére viszont irtózatosan kíváncsi volt. Nagyon érdekelte, hogy mit tud mondani a túlvilágról, és az ott élő lényekről. Hiszen, ha valóban látja őket,

akkor nagyon pontos leírást tud adni. Úgy érezte, hogy ki fog derülni úgylis, ha csak betanult szövegről, vagy kitalációról van szó.

Ádám a könyve miatt is, nagyon sokat figyelte az embereket. Érdekelte az embertársai megnyilvánulásai. Pszichológusként pedig gyógyította is egy részüket, azáltal nagyon sok tudást összegyűjtött róluk. Így hát több szempontból is logikus volt, hogy róluk mintázta a másvilág lényeit. Elvégre amúgy is az emberekből alakulnak ki a szellemek. Úgy képzelte el, hogy ott nem csak jó és rossz szándékú szellemek, hanem más teremtmények is élnek. Ádám angyalokat is „alkotott”, melyeknek ellenfelei a démonok lettek. Azok a lények az elképzelései szerint, a szellemek továbbfejlődései voltak. Végül pedig a világmindenség két legnagyobb ellenfelét „teremtette meg”. Istent és az Ördögöt.

Ádám az alkotás során úgy gondolkozott, hogy a saját jónak vélt tulajdonságait összegyűjtötte, majd ahhoz hozzátette az általa talált, máshonnan vett pozitívumokat. Azt magasabb szintre emelte, és abból megalkotta Istent, valamint az ő igéjét követő lényeket, az angyalokat, és az Isteni szellemeket.

A kevésbé jónak gondolt tulajdonságokkal ugyanazt tette, az emberi lét legsúlyosabb bűneivel fésülte össze. Így született meg az Ördög. Más néven a Sátán, Lucifer. Az ő alattvalói a démonok és az Ördögi szellemek voltak. A könyve ezeknek a teremtményeknek az életéről, problémáikról, konfliktusaikról és csataikról szólt.

Ádám agyában idővel egyre jobban elterjedt a gyilkos kór, de más problémái is elhatalmasodtak rajta. Olyannyira, hogy néhány hónappal korábban elmegyógyintézetbe került. Sokáig senkinek sem említette, hogy jó ideje félelmetes dolgokat tapasztalt. Sokat őrlődött, és nagyon nehéz volt bevallania még magának is, de úgy érezte, hogy egy másik személy is lakott az elméjében. Eddig az a valami szunnyadt, mintha várt volna valamire. Az utóbbi időben azonban, egyre többször látogatta

meg. Ő egy különleges lény volt, aki mint egy szuperhős segíteni akart mindenkinek mindenhol a világban. Úgy érezte, hogy arra hivatott, hogy a világ összes problémáját megoldja.

Az elmegyógyintézetben elmondták – amit Ádám már öndiagnózisban megállapított magáról –, hogy egy úgynevezett disszociatív személyiségzavarban szenved. Az orvostudomány ezt a betegséget legtöbbször, egy gyermekkorban történt traumára vezeti vissza. Valami nagyon súlyos megrázkódtatásra kell ilyenkor gondolni, amit az illető nem tudott feldolgozni. Annyira meghatározó történet, hogy az egyén inkább egy másik személyiséget hoz létre tudat alatt, és oda menekül a problémái elől. Ott és azzal a másik személyiséggel minden könnyebbé válik. Kialakítja olyankor az Ő történetét, feladatát és sokszor még nevet is ad neki. Általában ezeknek az elmebetegeknek, a képzelt énjükből maradt hátra egy kis darab a normális énjük számára. Tehát sok esetben a normál énjük, tudott a képzeletbeliről. Ádám számára azonban rejtély volt, hogy mi történhetett gyermekkorában. Ugyanis nem tudott semmilyen óriási traumáról, ami ehhez vezethetett volna.

Kezdetben nagyon félt a másik énjétől. Aztán ahogy telt-múlt az idő, rájött, hogy nem is tőle tartott, hanem magától a folyamattól, amikor a másikká vált, és megszűnt létezni. Mindig olyan volt számára, mint a halál. Nem tudhatta, hogy mikor jön el érte Ő, és mikor fog minden elsötétülni. Szinte ugyanúgy rettegett a váltástól, mint a haláltól.

Amikor a másik énje visszaengedte őt a tudatához, akkor kevés kivételtől eltekintve, Ádám emlékezett rá, hogy mit tett akkor. Az is előfordult, hogy végig a tudatánál volt, csak nem tudott irányítani. A félelem addig tartott, amíg át nem változott. Utána, amit a másik csinált az egyáltalán nem volt kellemetlen. Sőt! Nagyon is jó érzéssel töltötte el, mert hasznosnak érezte magát. A másik énje erejéhez mérten, segített másokon. Úgy ahogy tudott.

Ádám nem mindig tekintett magára beteg emberként. Azok a páciensei, akik korábban ezzel a betegséggel fordultak hozzá, közöttük voltak pszichopata gyilkosok is. Nem gondolta, hogy

a másik személyisége valaha is tudna ártani valakinek. Úgy érezte, hogy Ő pontosan annak a szöges ellentéte. Többek között, ezért is gondolta, hogy nem olyan súlyos a helyzet. Hiszen mi van ebben? Tisztában volt vele, hogy ez a személyisége nem létezik. Nem vesztette el a valós önmagát. Érzése szerint a másik a jóra tanította és nem a rosszba vitte bele. Ha nem is tudta kontrollálni, akkor sem csinált olyat, amit Ádám ne tenne meg. Olyan nagy baj elvágódni és szárnyalni egy jobb világba, ahol hasznosabbnak érzi magát az ember?

Az orvosai külső szemlélőként persze ezt, nem így gondolták. Ádámot ráébresztették, hogy igenis vegye komolyan azt a másik ént, mert ez így nem normális. Ne próbálja meg letagadni, hogy súlyos beteg, mivel pont neki kellene a legjobban tisztában lennie ezzel a ténnyel. Betegségei miatt az orvosai a könyv írásától, az ebben a témában történő kutatástól, és az illetékesek a praktizálástól is eltiltották. Gyógyszerek segítségével ezt a zavart nem lehetett kezelni. Helyette a valós és létrehozott személyiségeket szokták összeolvasztani pszichológiai módszerekkel. Az ő esetében is próbálták elnyomni a másik félt, és figyeltek rá, hogy az ne törjön újra elő. Nála ez valamiért különösen nehéznek bizonyult. A másik személyisége nagyon erősnek és kifejelettnak tűnt. Nem egyszer előfordult, hogy védekezéséppen Ádám személyiségét teljesen elnyomta. Nem volt benne rossz szándék, csak azt mondta, hogy ki akar törni, mert ő a valós személyiség, és nem Ádám. Ilyenkor Ádámmal nem is lehetett kapcsolatba lépni. Később arról nyilatkozott, hogy nem tudta, mi történt vele. Pedig azelőtt ez nagyon ritkán fordult elő. Érződött, hogy a másik személyisége vigyázott rá. Az orvosai el is mondták, hogy amíg Ádám ragaszkodik hozzá, addig nem fogják tudni, „megölni” a másikat.

Ádámnak nehezebbre esett elengedni, de belátta, hogy egy egészséges emberrel ez nem történhetett volna meg. És ő újra ép szeretne lenni. Nem akart félelmet kelteni másokban sem. Korábbi tapasztalataiból tudta, hogy az emberek az elmebetegeket ijesztőnek, örültnek és kiszámíthatatlannak

tartják. Nem érdeklí őket semmi, csak azt hallják meg, hogy „elmebeteg” és már el is távolodnak tőle. Ezt sem akarta. Újra végezni szeretne volna a munkáját, ezért szépen lassan megölték a másik személyiségét.

Ádámot figyelmeztették arra, hogy a másik személyisége, az összeolvasztás ellenére is visszaköszönhet. Ez csak a betegek kisebb százalékánál szokott előfordulni, de azért kímélnie kellett magát. A rosszindulatú kórral kapcsolatban azonban rossz híreket kapott. Egyre gyorsabban terjedt a betegség. Figyelmeztették, hogy valószínűleg számos változással kell majd szembenéznie. A betegség kihatással lehet a látására, hallására, mozgására, koordinációjára, a memóriájára, és a beszédére is. Rosszabb esetben még a szellemi képességeire és személyiségére is.

A vonaton volt ideje újra elgondolkozni az életén, és addigi tettein. Visszaemlékezett arra napra, amikor jelentkezett egy speciális kísérleti jellegű műtetre. A kutató orvosok olyan embert kerestek, akinek az agyán egy olyan operációt tudnak végrehajtani, melynek az volt a lényege, hogy az agy kapacitását és a memóriáját megnöveljék. A szimulációs kutatások alapján arra számítottak, hogy különleges dolgok történhetnek majd azokkal, akik vállalják a beavatkozást. Nagyon bíztak benne, hogy a kiválasztott emberek a sikeres beavatkozás után, gyorsabban fogják tudni előhívni a tudásukat. Remélték azt is, hogy agyuk befogadó képessége a sokszorosára fog nőni. Mindenre pontosan emlékezni fognak, amit a műtét óta megtanultak és tapasztaltak, hiszen a tervek szerint a memóriájuk nem fogja törölni a felesleges információkat, mert már nem lesz szükség rá, a kibővített kapacitása miatt.

A műtetre kísérleti jellege miatt, egészséges emberek, de még a betegek sem nagyon vállalkoztak. Ugyanis a kutatók elmondták, hogy semmi garanciát nem tudnak arra adni, hogy az illető a bonyolult műtét során egyáltalán életben marad.

Ádám mikor hallott erről, nagyon sokszor elgondolkozott a lehetőségen. Ekkor már tisztában volt a betegségével. Még így is félt, de a kíváncsiság is hajtotta. Valahol mélyen pedig a remény

is dolgozott benne, hogy talán még a halála előtt valami különlegesben lehet része. Nem véletlenül lett pszichológus. Mindig is érdekelte az emberi elme, a személyiségfejlődés, és azok miéértjei. Minél különlegesebb volt valaki, annál kíváncsibb lett, hogyan fejlődhetett olyanná. Végül arra a megállapításra jutott, hogy akárhogy is, de egy vissza nem térő lehetőség előtt áll. Talán történhet valamiféle csoda.

Titkon bízott abban is, hogy találnak valamit az agyában, és azt helyrehozva meg tudják hosszabbítani az életét. Tudta, hogy normál műtétekkel már nem mennek semmire. Mikor végül döntött és jelentkezett a kísérletre, a kutatócsoport tagjai majd' kiugrottak a bőriükből örömben. Kaptak egy pszichológust, aki nagyon jól ismeri az emberi gondolkodást, értelmet és az érzelmek működését. Bízta benne, hogy nagyon pontosan be fog tudni nekik számolni arról, mit érez és tapasztal a beavatkozás után. Annak nem örültek, hogy a jelölt nagyon beteg volt. Valószínű, hogy egy egészséges ember szervezete, elméje máshogy reagált volna a műtetre. De nem válogathattak. Szinte bármilyen ember szóba jöhetett, aki aláírta a beleegyező nyilatkozatot. Persze közel sem az volt a céljuk, mint a régi „orvosoknak”, hogy megöljék kísérletezés közben a páciensüket. Ezt elmondták Ádámnak is. Azonban fel kellett készíteniük a legrosszabbra is. Arra, hogy szellemi fogyatékosként, vagy tudatvesztéssel kell leélnie a hátralévő életét. Jelezték azt is, hogy pontosan nem tudják, milyen hatással lesz ez rá. Még ha vannak is elvárásaik, akkor sem tudják, hogy mindenki ugyanúgy reagál-e. Minden ember érzelmi világa, elméje, gondolatai, hiedelmei mások.

Tájékoztatták, hogy akiken eddig végrehajtották a műtétet, egyes esetekben érzéki csalódások és hallucinációk is jelentkeztek. Az ő tapasztalásaikról nem szerettek volna beszélni, mert azt akarták elérni, hogy Ádámot ne befolyásolják a mások által tapasztaltak. Azzal is nyugtatták őt, hogy a műtétet eddig mindenki túlélte, és egészségesek maradtak. Továbbá azzal is motiválni próbálták, hogy sikeres műtét esetén, többre lehet képes, mint egy átlagos ember.

Ádám erős maradt. Nem tudták elrémiszteni. Már csak azért sem, mert sokat olvasott az agydaganatról, és ott is előfordulhattak olyan tünetek, mint ami ennek a műtétnek is a velejárója lenne. Akkor pedig inkább már a kísérlet okozza ezt. Azt is elmondták, hogy az eredmény kialakulása akár hosszabb időbe is telhet. Kérték, hogy mindent jegyezzen fel, amit tapasztal, és majd számoljon be róla nekik. A beszámoló pedig most következett. Sajnálta, de valószínűleg csalódást fog okozni a kutatóknak, ugyanis a műtét óta már hosszabb idő eltelt, de semmi nem történt, csak a fejfájása volt egyre elviselhetlenebb.

Ádám megérkezett és leszállt a vonatról. Sok jót és rosszat hallott már Amszterdamból, de mindenképpen izgalommal töltötte el a Holland főváros megismerése. Azonban az izgatottságot, külsőre nem lehetett észrevenni rajta. Az utcán közlekedők, mikor ránéztek, csak egy nagyon komor és gondterhelt férfit láthattak. Száznyolcvannégy centiméter magas, fekete rövid haj, barna szem és körszakáll. Nem volt se kövér, se vékony. Semmilyen külső tulajdonságával nem tűnt ki a tömegből. Egy ember volt a sok közül, de árnyéka volt régi önmagának. Régen egy feltűnő jelenség volt. Már az utcán sétálva is boldogságot próbált árasztani a kicsit megszürkült budapesti utcákon. Ugy gondolta, hogy a fásultság ellen akár egy mosoly is sokat segíthet. Nem csak azért tett így, mert pszichológusként ezt gondolta, hanem mert ez valamiért természetesen sugárzott belőle. Különleges akart lenni, szebbé akarta tenni az emberek életét bármivel, amivel csak tudta. A betegek is nagyon szerették, mert mindent megtett értük, mindig kedélyesen mosolygott, és nagyon pozitívan gondolkozott. Reményt próbált adni nekik egy jobb életre. Mikor páciensei már az öngyilkosságot fontolgatták, akkor is tudott olyat mondani, amitől, ha nem is örökre, de egy időre félretették a negatív gondolatokat.

A szállodája felé menet jobban szemügyre tudta venni Amszterdamot. Ugyanolyan rossz állapotban volt, mint a többi

európai város. Az épületek nagy része úgy nézett ki, mintha háború lett volna. Hollandia alacsonyan fekvő tengerparti területei is egyre nagyobb bajban voltak. A világot sújtó változások ott is éreztették hatásukat.

2.

Ádám elfoglalta szállodai szobáját, és a kis pihenése után, lassan be is esteledett. Nagyon fáradt volt az utazástól, de nem akart egyedül lenni. Egy ideje már nem szerette a magányt, mivel ilyenkor megrohamozták a gondolatai a betegségéről és a halálról. Úgy döntött, felfedezi a várost. Legalább az a figyelmét is eltereli.

Belevetette hát magát az Amszterdami éjszakába, hiszen az orvosi kutatócsoport előtt csak másnap délelőtt volt jelenése.

Az utcán való nézelődés közben, a kannabisz szaga tisztán kivehető volt. Ádámnak nem kellett sokáig várnia, hogy egy drogdíler ajánlatot tegyen neki. Soha nem próbált ki semmit. Boldog volt és elégedett, nem érzett késztetést rá, másrésről látta egyes ismerősein, később pedig a betegein, hogy mit művelnek velük a különböző kábítószeresek. A pszichiátriát megjárt elmebetegeknél szigorúan tiltják a tudatmódosító szerek használatát. Továbbá a kísérleti műtéte és a gyógykezelése miatt sem volt javallott.

A díler azonban nem hagyta magát. Hosszú évek tapasztalatából tudta, ki az, akinél esélye lehet. Ádámban ott volt a lehetőség, hiszen látszott rajta, hogy valami nagyon nincs rendben vele, és a reakciói is azt sugallták, hogy az agya és a józan érvek abszolút elutasítják az ajánlatot. Viszont a szívének egy része tétovázott.

A díler megfigyelte, hogy Ádám ápolt, elegáns, és intelligensen beszélt vele. Gondolta, hogy egy műveltebb emberről lehetett szó, akit nem lehet csak úgy átverni. Úgy vélte, hogy nála az őszinteség lesz a nyerő stratégia. Nyíltan elmondta neki, hogy látja, nagyon nagy problémái vannak, és megoldást próbál neki kínálni. Tudta, hogy ezek a szavak az emberek nagy

részére igazak voltak. Ezzel az általánossággal nem nagyon lehetett mellé.

Ádám eleinte nem válaszolt semmire, csak lépkedtek egymás mellett leszegett fejjel. A diler tudta, hogy mivel nem küldte el őt, így még mindig lehet keresnivalója nála. Megkérdezte, hogy mi a gondja, majd rögtön biztosította is arról, hogy semmit nem akar, és nem is tud ráerőszakolni, ha ő azt nem akarja.

A diler nagyon megértő volt vele, és végül néhány dolgot kihúzott belőle. Ennek megfelelően pedig választott a kábítószer kínálatból. Hangsúlyozta, hogy amit ő ajánl, az nem Amszterdam, hanem Hollandia legmegbízhatóbb új, de még illegális kábítószere. A vegyészeknek járhatna az elismerés, mert egy nagyon komoly munkát tettek le az asztalra. Nem csak összekevergették, amit otthon találtak, hanem komoly kutatásokat végeztek, mielőtt piacra dobták. Ez a szer egy hibrid cucc, ami ismert narkotikumokból áll. A fúzió során, egy nagyon érdekes elegy keletkezett. Az anyag apró darabokra szedi szét az emberi lelket, és annak részei külön-külön is jól tanulmányozhatóvá válnak. A használó mélyen magába zuhan, és ott megérthet nagyon komoly dolgokat, összefüggéseket. A lelke legapróbb rejtett részletei is felszínre fognak törni. Teljesen megismerheti magát, mivel jó és rossz tulajdonságai mind ott lesznek előtte kendőzetlenül, hiába rejtegette azokat eddig. A kitisztulás után pedig, a használonál újra összeáll minden, de már egy sokkal jobban megértett formában. Úgy fog rá hatni, mint egy önhipnózis.

A tudatszaggatónak az „Isteni utazás” nevet adták. Egyesek szerint azért kapta ezt a nevet, mert ez egy utazás, az Isten által teremtett emberi testben és lélekben. Mások az „Isteni” szóból inkább arra asszociáltak, hogy „nagyon jó”, „mennyei”, „katartikus” ez az utazás. A diler azt is elmondta érvként, hogy ő is használta, és gyakran visszajárt magába elmélkedni, de túl jó volt az élmény, és muszáj volt leállnia vele. Azóta inkább a normál hipnózissal próbálja elérni azt a hatást. Bár sajnos még a közelébe sincs ennek. De, ami biztos, hogy sokan megköszönték már az élményt.

Ádám rendkívül meglepődött. Nem a diler szavain, hanem önmagán, mivel fontolóra vette az Isteni utazást a lelkében. Hipnózist végzett már, ezért tudta, hogy milyen jótékony hatással van az emberekre. Saját magán azonban nem merte alkalmazni. Félt egy kicsit tőle, hogy mit találhat ott, és attól is, hogy más emberként térne vissza. Az is egyfajta öntudatlanságra hasonlított.

Ahogy gondolkozott, egyre jobban érdekelni kezdte az utazás, hogy mi van a lelke felszíne alatt, mi miért alakult ki benne, és ez milyen hatással volt a személyisége fejlődésére. Sokszor elemezte már magát, de az nem ugyanaz volt. Pszichológusként tudta, hogy a kábítószeresek által okozott tudatállapot módosulás, új kapukat nyithat meg előtte. Más nézőpontokat is megláthat. Talán máshogy állna a halálhoz is. Azt is tudta, hogy a drogoknál előfordulhat, hogy a használó a trip¹ közben szembenézhet félelmeivel, és akár le is győzheti azokat. A hipnotizált betegek sokszor találhatnak megoldást a problémáikra, abban a tudatállapotban. Ha pedig az Isteni utazás alatt, csak egy másik világ elevenedik meg előtte, az sem lehet rossz élmény, hiszen azt csinálhatna benne, amit csak akarna. Következmények nélkül. Elengedheti magát, és talán elfelejti ezt, a mostanra már egyre szörnyűbbé váló világot. A félelmeiről és a káros hatásokról pedig, nem akart tudomást venni. Talán nem is volt már lényeges. Lassan már minden mindegy volt. Érezte, hogy erre az örülségre vágyott.

Ádám hirtelen megállt. Belső borzongás töltötte el, mikor saját maga számára is meglepő dolgot vitt véghez. Megvette a pirulát. A diler is alig hitte el, hogy sikerült meggyőznie. Örömeben adott neki még egyet ajándékba. Persze valójában így is magasabb áron kínálta, mint a többieknek, de a fő cél az volt, hogy ezzel majd vissza tudja őt csábítani további adagokra. Ádám elfogadta az extrát is, de úgy gondolta, hogy bőven elég lesz neki egy út is.

---

¹ utazás

A díler megadta az elérhetőségét, majd gyorsan elmondta a használati utasítást. Tájékoztatta Ádámot, hogy ha beveszi, akkor legyen türelemmel, mert körülbelül tizenöt-húsz perc szokott eltelni, mire hatni kezd. Az utazás várhatóan hét-nyolc óra hossza közé tehető. Azt is elmondta, hogy ne ijedjen meg, mert a hatás nem fokozatosan fog bekövetkezni, hanem egyből berántja.

Ádám gondolta, hogy ha ez az utazás ennyi ideig tart, akkor még belefér az éjszakájába. Maximum csak egy nagyon rövidet alszik hajnaltól.

A díler útravalónak még azt tanácsolta, hogy ne görcsölgjön, hanem élvezze, amit lát, hall, és érez, mert nem mindennap lesz ilyenben része. Ha valami rosszat érzékel, ne felejtse el, hogy az nem a valóság. Ez az egyetlen kapaszkodója lesz, ami megszakíthatja egy kis időre a hatást. Ne pánikoljon be akkor sem, ha valami olyasmi történne, ami félelmetes, mert annál rosszabb nincs. Olyankor gondoljon szép dolgokra, és nem lesz semmi baj. De vigyázzon, ne bolyongjon sehol, mert a külső hatások nagyon sokban befolyásolhatják. Ez egy elméledős szer, és nem egy bulidrog. Az a legbiztonságosabb, ha bezárkózik a szobájába, akkor nem érheti semmi baj.

Ádám úgy tett mindent, ahogy a díler javasolta. Visszament a szállodába, bezárkózott, és bevette az Isteni utazás kapszuláját. Majd várt két órát. A hatás elmaradt, csak feküdt az ágyon, és semmi. Ezért bevette a másikat is. Aztán várt még két órát. Ekkor sem történt semmi. Annyira fáradt volt, hogy nem érdekelte semmi. Lassan elnyomta az álom.

3.

Ádám nem sokkal később hirtelen felriadt, mert rémálmok gyötörték. Láta, hogy már hat óra telt el azóta, hogy bevette az első adagot. Ismét eszébe jutott, hogy átverte a díler. Valószínűleg valami lejárt pirulát adott el neki.

Sehogy sem tudott visszaaludni, mivel egyre mérgesebb lett. Teljesen beleélte magát, hogy részt vesz azon az utazáson. Erre fel pedig semmi. Ismerte magát, ezért tudta, hogy ha nem rendezi az ügyet, akkor egész éjszaka idegesíteni fogja az eset. Meg akarta találni a dílert, hogy visszakérje az Isteni utazás árát. A díler telefonja azonban ki volt kapcsolva. Tudta csekély az esélye annak, hogy újra megtalálja őt, de ettől függetlenül nekivágott az éjszakának. Úgy gondolta, ha nem is találja meg, az sem baj. Legalább jobban elfárad, és könnyebben elalszik. De sietnie kellett, mert a beszámolója délelőtt tíz órakor kezdődött, addig pedig még aludnia is kellett volna egy kicsit. Összekészülődött, és elindult.

A lépcsőkön sebesen haladt lefelé, a főbejáraton át pedig kilépett az utcára. A hotel a csatorna partján volt, és a víztől mindössze az úttest választotta el. A szembe eső legközelebbi épület, a csatorna túlpartján volt. Ahogy Ádám kilépett a főbejáraton, a sötét égbolttal találta magát szembe. Érzékelte, de nem hitte el, amit ott látott. Ronda, vörös szemmel izzó, szárnyas lények repkedtek mindenfelé a sötét égbolton. Furcsa volt, de az alakjuk sötétebb volt az éjszakánál, és mégis elég jól kivehetőek voltak. Testük emlékeztetett az emberekére, de a hátukból szárnyak nőttek ki.

Ádám a félelemtől levegőt sem mert venni. Kővé dermedve állt a hotel ajtajában és az eget nézte. Abban bízott, ha nem mozdul, akkor nem veszik észre. Sajnos tévedett. Az egyik alak

kiszúrta őt, és vörösen lángoló tekintetével közvetlenül Ádám szemébe nézett. A férfi szinte érezte a forrón izzó parazsat.

– Ő az – hörögte a lény a mellette repdesőknek.

Irtózatossággal kezdtek el suhanni a férfi felé. Ádámnak csak arra volt ideje, hogy a jól megszokott módszerével megpróbálja felébredni a rémálmából, de ez most nem sikerült. Megtörtént a becsapódás. Hatalmas erővel lökték neki, a mögötte lévő ajtónak, amitől beverte a fejét, és azonnal eszméletét veszítette.

Kis idő múlva arra eszmélt, hogy a szálloda recepciósja finoman rázza és szólongatja. Pár pillanatig nem emlékezett rá, hogy hogyan került oda, és mi történt. Azonban, amint hozzáért a feje fájó részéhez, és látta a vért, rögtön beugrott neki, hogy mi történt vele. Vagy mi nem történt. Elképzelhető, hogy egy álmom része volt csak. Talán még az álmában van, és a valóságban fent alszik a hotelszobájában.

Ádámnak volt egy nagyon jó módszere arra, hogyan ébredjen fel a rémálmaiból és meneküljön meg az ottani haláltól. Mindössze azt kellett tennie, hogy erőszakkal kinyitja a szemét. Az eljárás egyszerűnek tűnt, de nem volt az. A szemehéjai megint, mintha több tonnát nyomtak volna. Megpróbálta többször is, de nem történt semmi. A környezet sem úgy tűnt, mintha egy álomban lenne. Túl élethű volt. Valószínűleg nem aludt. Eszébe jutott az Isteni utazás. Az lehetett a megoldás. Mégis hatni kezdett, csak sokkal később, mint ahogy azt a diler mondta.

A recepciós közben felsegítette és az orvosi szobába kísérte. Ádámon látszott, hogy még mindig nagyon zavart volt. Félve ugyan, de muszáj volt megkérdeznie a recepcióst, hogy a valóság-e az, ahol vannak. A recepciós először csak egy nagyot sóhajtott. Már nagyon unta a kábszeres vendégeket. Legszívesebben kiosztotta volna őket, hogy ha mindenképpen be akarnak állni, akkor ne ott tegyék. Azonban muszáj volt készségesen válaszolnia, hiszen mindig a vendég az első, akármilyen rossz drogos is. Ádám megkapta a választ. A valóságban voltak. A férfi azon kezdett el agyalni, hogy ha mégis

elkezdett hatni az Isteni utazás és az tényleg egy elméleti síkon történő megismerés, akkor mi lökte fel az előbb az ajtóban?

Azt gondolta, hogy talán jobb lenne, ha nem lenne semmi a halál után, mert, ahol olyan félelmetes lények élhetnek, gyilkolásra készen, az nem egy jó hely. Ádám a vérző fejéhez több réteg gézlapot nyomott. Félt, de érezte, hogy nem télenkedhet tovább. Azzal motiválta magát, hogy ha az a valami tényleg létezik, akkor nem fogják megállítani a szálloda falai sem. Mennie kellett. Beszélni akart a dílerrel, mert ebből a kellemetlen utazásból nagyon gyorsan ki kellett jönnie. Bízott benne, hogy valamilyen csoda folytán megtalálja a férfit, aki valamilyen kijózanító szerrel, vagy technikával segít rajta.

Megköszönte a recepciós segítséget, és tétován elhagyta az orvosi szobát. A kijárat felé haladva, a recepció mögötti falon, olyan árnyak jelentek meg, amelyekhez nem tartozott emberi test. Az ajtóhoz futott, majd ki egyenesen az utcára. Fel sem mert nézni az égre, nehogy meglásson valamit. Sebesen lépkedett az utcán, és közben folyamatosan hátrafelé valamint jobbra-balra tekingetett. Az égre is kénytelen volt felpillantani, mert onnan is érkezhettek támadás. Kis idő után észrevette, hogy a házak falán, az árnyak követték őt. Néha pedig ki is léptek a fal síkjából. Az utca kövei hirtelen elkezdtek eldeformálódni a lába alatt. A házak falai olvadásnak indultak. Kezére nézett, ami szintén cseppfolyós állagot vett fel. Mintha az egész környezete egy festmény lett volna, amire hígítót öntöttek. Szétfolyt minden a szeme előtt. A félelem szétterjedt az egész lelkében, és nagyon erős formában állandósult. Nem tudta, hogy mi történik vele. Látására már nem hagyatkozhatott, gyakorlatilag nem volt értelme nyitva tartania a szemét. Esett-kelt az utcán. A kemény macskakövek és a járda szilárd tapintása eltűnt, masszaserű anyagban vājált könyékig. Nem tudott tovább haladni, mert sülyedni kezdett a matériában, majd hirtelen úgy érezte, hogy megfordult vele az egész világ. Arra tippelt, hogy eleshetett, mert a feketeség keveredni kezdett a vörösséggel. Valószínűsítette, hogy az előbbihez hasonló kinézetű démonok ismét megjelentek a sötét égen. Az esélytelenek nyugalomával feküdt a valaholban.

Mozdulni nem tudott, mert úgy érezte teljesen összekeveredett és eggyé vált a környezet anyagaival.

A vörös pontok sebesen összefolytak, majd elnyelték az összes többi szint. Azt érezte, hogy teljesen bekebelezi a fortyogó láva. Egyre gyorsabban kapkodta a levegőt, majd hiperventillálni kezdett. Úgy érezte, rögtön megfullad a forró levegőtől. Elnehezedett mindene. Mintha ez a valami össze akarta volna roppantani. Aztán egyszer csak fehér fény jelent meg a vörösség közepén. A fény elkezdte megfagyasztani a vörösséget. A jéggé vált részek elporladtak, és utána, mintha a szél fújta volna őket szét. Ekkor ismét elé tárult a sötét égbolt, és a férfi szeme előtt megjelent a már jól megszokott világ. A fény a dolga végeztével, egy emberszerűbb formát vett fel. Ádám előtt született meg. Hátából szárnyak nőttek ki, gyönyörű és vakító fehér fénnel ragyogott. Mindössze a szárnyak és a tündöklése különböztette meg egy nagyon szép embertől. Azt, hogy férfi vagy nő volt, nagyon nehezen lehetett volna megállapítani. Megnyugtató hűvösséget árasztott a pokoli tűzben égő lelkének. Nagyon kellemes, pozitív kisugárzása volt. Korábban sohasem érzett egy embernél sem hasonló nyugodtságot. Mintha csak a világ legtermészetesebb dolgát cselekedte volna.

Ádám már látta, hogy egy abszurd helyzetben feküdt a földön, és egy padon esett át az imént. A béke hatására a hiperventillációja teljesen megszűnt. Normálisan vette a levegőt. Sőt! Nagyon kellemes bódultság kerítette hatalmába. El tudott volna aludni a hideg köveken, de fel kellett állnia, mert a járókelők furcsán néztek rá.

A lény közeledett, szinte teljesen Ádám előtt lebegett. A környéken elhaladók, felé sem néztek. Ádám ebből arra következtetett, hogy az angyalszerű lényt csak ő látja. Ahogy közelebb ért hozzá az angyal, kedvesen rámosolygott. Ádám egyáltalán nem félt tőle. Amint megszólalt, a szája nem nyílt beszédre, Ádám mégis hallotta saját magában a szavait, mint a belső gondolatokat.

– Ádám – szólalt meg, olyan andalító hangon, ahogy még édesanyja sem kedveskedett neki. – Ne félj tőlem. Segítő szándékkal jöttem.

Olyan természetes volt számára a jelenléte, mint egy másik emberé. Megköszönte, hogy megmentette őt. Az angyal csak mosolygott, de látszott rajta, hogy valamit nagyon el szeretne mondani neki.

– Kevés az időnk, nem tudjuk sokáig visszatartani őket – utalt a démonokra az angyal, immáron jóval gyorsabban közvetítve gondolatait. – Amit most mondani fogok neked, nem lesz egyszerű. Sőt biztos vagyok benne, hogy a mostani tudatoddal elképzelhetetlennek fogod tartani, de én és a többiek is hiszünk benne, hogy fel tudod dolgozni, és képes leszel elfogadni. Még ha nem is most azonnal. Mindannyiunk érdekében kérlek, hogy legalább próbáld meg.

Az arkangyal kis szünetet tartott, mert kisebb támadás érte, majd összeszedte gondolatait és belekezdett.

– Ádám! Te vagy a Mindenható Isten – kezdte az arkangyal. – Negyvennégy évvel ezelőtt úgy döntöttél, hogy megfosztod magad saját tudatodtól, töröld az emlékeidet és elveszed magadtól Isteni erődet. Mindaddig, amíg be nem teljesíted a küldetésed. A célod az volt, hogy megértsd az emberi fajt és a halandó életet. Az ők szemszögükből akartad tudni, hogyan és miért siklottak ki, korábbi életeinkhez képest.

A lény mondta, és mondta. Ádám pedig csak bámulta, majd rövidebb időszakokra le is fagyott. Értette a szavakat, amiket mondtak neki, de felfogni nem volt képes.

Az ark nem tarthatott szünetet, mert mindent el akart mondani, méghozzá a lehető legrövidebb idő alatt.

– Nem ismerünk pontosan minden részletet – folytatta. – De meggyőződésünk, hogy ez egy próbatétel saját Isteni mivoltod számára is. Hogy visszatalálsz-e magadhoz, kellőképp nagy-e a hited. Uram. Mi tiszteletben tartottuk a döntésedet, mely szerint hagyjuk, hogy saját magad találj vissza. De most már be kell látnod, hogy ez nem sikerült. Egy ideje már próbálunk visszatéríteni téged. Most már elmondhatom, hogy a

személyiségzavarod nem volt véletlen. Az Isteni énedet próbáltuk megmozdítani benned, de közben baj történt. A Mindenható személyiséged súlyát nem bírta el az emberi elméd. Ebből a fokozott terhelésből adódott az agydaganatod is, amit persze nagyon sajnálunk. Nem akartuk, hogy meghalj. De őszintén szólva, utólag hasznosnak találtuk, hogy hamarabb befejezd a Földi pályafutásodat. – állt meg egy pillanatra, hogy Ádám követni tudja. – Aztán jött a mai este. Elrendeztük, hogy a díler megtalálja az Isteni utazással. A kábítószer fogyasztás új lehetőségeket nyitott számunkra. Ez egy olyan módosult tudatállapot, amikor könnyebben befogadsz minket, és közelebb engeded magadhoz a túlvilágot. Nyitottabbá váltál. A hit pedig nagyon mélyen ott van benned.

Az arkangyal olyan sebesen áramoltatta az információt Ádámba, amilyen gyorsan a férfi fel tudta fogni.

– Ádám – folytatta. – Tudom, hogy az emberi aggyal ez felfoghatatlan, és képtelenségnek tűnik. Megértelek. De kérlek, ha nekem nem is hiszel, akkor nézz mélyen magadba, és láss! Engedd Istent felszínre törni! Kérlek, térj vissza hozzánk – fohászodott a lény. Nagy veszélyben vagyunk. A Sátán seregei még sosem voltak ilyen erősek. Sem a Földön, sem pedig a Mindenség más részein. Úgy ölik a tieid, ahogy tudják. Nagyon sok Isteni szellem, angyal, Földi és Földön túli lény vált eggyé az Örök sötétséggel. A másik óriási probléma, hogy közeleg a világvége. – folytatta gyorsan az angyal, miközben a vörösség egyre jobban visszafoglalta a környezetet körülöttük. – Ezt a világvégét, vagy ahogy te nevezted el „Végítéletet”, te rendelted el korábban. Amikor a Mindenség összes lakóját magadhoz szólítod, és el kell számolniuk a teljes létezésük minden tétével. Az emberi fajnak, más bolygók fajainak, és az egész Mindenség összes lényének szüksége van rád. Hiszen a Végítélet után új világot ígértél nekünk, ahol mindent békében újra kezdhetünk. Ezt meg kell teremned számunkra. Lucifert pedig le kell állítanod, mert a túlvilágon a háborúk már folyamatosak, és végeláthatatlanok. Ez a lény, mindenkit meg fog ölni, ha így halad. Kevés az időnk, cselekedned kell.

A vörösség ismét szinte mindent beborított.

– Mennem kell. Muszáj feltartanunk őket – mondta az arkangyal, miközben sietve ismét fénné változott.

Ádám csak az eltűnő lény után meredt, és figyelte, ahogy ismét tisztítani kezdte a teret a vörösségtől, mígnem egy ajtószzerű kijáratot vágott neki. Ádám indulni akart, de a lábai nem engedték. Teljesen lesokkolta az, amit hallott. Az ark szavai, úgy kavarohtak a fejében, hogy a többi gondolatát teljesen elnyomták. Aztán erőt kellett vennie magán. Ebben segített neki az is, hogy a vörösség itt-ott belekapott, amikor a fény meggyengült egyes helyeken. Ez kellemetlen fájdalommal járt.

A férfi úgy sejtette, hogy a lény nem kis erőfeszítés árán tartja fel a vörösséget. Biztos nem azt várta tőle, hogy ott álldogáljon. Összeszedte magát, és sebesen távozott a kijáraton. A vörösségtől megszabadult, de az angyal szavaitól nem tudott. Főleg azok jutottak eszébe, amikor kitért a másik személyiségére és a daganatára. Majd arra, hogy az nem volt véletlen. Az angyali lény többi mondata pedig egyszerűen csak hihetetlen volt. Bár nem rossz értelemben. Nem mondta el soha senkinek, de a másik személyiségét valójában Istennek képzelte. Mindig is ő volt a szuperhőse. A megtettesült jóság, tökéletesség, az igazság bajnoka, aki mindig legyőzte a gonoszt. De túlságosan nagyképűnek érezte, hogy elmondja ezt másoknak is. Hogyan is hasonlíthatta magát Istenhez? Ki ő Istenhez képest? Egy senki. De legalább megtudta, hogy az Isteni utazás kábítószer, miért ezt a történetet találta ki számára. Ez Ádám lelkének minden kicsi szegletében ott volt. Egy olyan sztori volt, amit még nagyon szívesen el is játszott volna. Isten, aki legyőzi a gonoszt. Ez kedvére való kaland lett volna. Ebben a világban ő egy szuperhős. És valószínűleg képes legyőzni a vörösséget is.

Ahogy ezt elhitte, úgy a vörösség sem követte már. Lassított majd nagy lihegések közepette sétára váltott. Szüksége is volt erre, mivel alig bírta a futást. Ahogy tovább elmélkedett rájött, hogy a vörösség valószínűleg milliónyi démonból és Ördögi szellemből állhatott. Valószínűleg ezért akarták őt bántani, mert a sztori szerint ő a legnagyobb ellenfelük. Ádám szerint a

kábítószer a fényel és a vörösséggel akarta szimbolizálni a lelkében dúló háborúkat. Eszébe jutott, hogy ha az Ördögiek ilyen félelmetesek, és ilyen fájdalmat képesek okozni, akkor milyen lehet Lucifer? Ettől ismét egyre nagyobb félelem kezdett eluralkodni rajta. Emiatt a vörösség ismét egyre nagyobb teret nyert körülötte. Úgy érezte, hogy ez egy ördögi kör volt. A félelme hívta őket elő, de mikor egyre többen lettek, még jobban rettegett, ami még több Ördögöt jelenített meg. Amint a közelébe értek, mardosni kezdték a fényes auráját. Nem tudott a jóra koncentrálni, csak arra, hogy a dílert megtalálja. Arra gondolt, hogy jó lenne ez az utazás, csak nem ilyen realiztikusan, és durván. Hiszen egyre nagyobb fájdalmat érzett a lelkében, mikor a démonok belemartak.